

A vitatott terület határa – Kargil

Mielőtt elindultam volna, pontosabban, mielőtt először elindultam volna Indiába, olvastam Péczely Lajos Kalandozások Ázsiában című könyvében Kargilról. Meg a Srinagarból Kargilba vezető útról. A könyvet most tavasszal újraolvastam, ijesztgetvén magamat a benne leírtakkal.

Kargil Kashmir vitatott területének (Disputed Territory) határán, a két ország, mármint India és Pakisztán által megkérdőjelezett fennhatóságú rész tűzszüneti vonalán fekszik. Az bizonyos, hogy erre a magashegyi területre mindkét állam igényt tart, de az ellenőrzés a pakisztániak kezén van. Innen, Indiából nem lehet beutazni oda, kérdéses, Pakisztánból lehet-e. Egyszóval, nem a legbékésebb vidék. De hát a teljes Nyugat-Kashmir nem az! Néha robbantanak, néha lőnek, a kérdés csak az: a bombára vagy puszkagolyóra rá van-e írva a neved? De ezen a problémán kár rágódnom. A Dzsungel könyvében Bagira így tanítgatja Mauglit: „Testvérem, a holnapi zsákmánnyal foglalkozz holnap!” Magam is megszívlelem a tanácsot: amíg nem lőnek, fölösleges izgulni. Így tehát majdnem teljes nyugalommal foglalom el egy Tata busz 11-es számú ülését reggel 7.30-kor a srinagari buszpályaudvaron. Az út Kargilig 204 kilométer, úgy számolom, hat óra alatt bőven oda kell érnünk. A korábbiakhoz képest nem is lesz olyan rettenetes az utazás. Egyelőre még Srinagar északi városrészében kanyarog a busz. Élvezetes dolog bámulni a reggeli forgalmat, az emberek jövés-menését, üzletelését. Könnyen tehetem, nagyon lassan haladunk, többször meg is állunk rövidebb-hosszabb időre. Asszonyok csoportja visz a fején egyensúlyozott kosárban valami gyümölcsfélét; egy kávézó előtt két idős férfi egy hatalmas hukkát (vízipipát) szív átszellemülten. Iskolába igyekvő gyerekek integetnek fel a buszra. Egyenruhában vannak, táskával, csodálom is, hogy gyalognak, mivel gazdag csemetéknek nézem őket. Él, lüktet az egész város ezen a ragyogó reggelen. Bennem is borzong az utazás láza, nógatnám is a buszt, minél előbb érkezzünk már be a hatalmas hegyek közé. De nem így mennek a dolgok, előbb még befordulunk valami hatalmas térségre, műhelyek vannak itt, óriási üres parkolók, benzinkutak. Tankolunk. Hát, ezt már indulás előtt el lehetett volna intézni. Elmúlik már 9 óra is, mire magunk mögött hagyjuk a város szélső házait.

Naplóidézet:

„A Himalájáról. Kifogytam a hasonlatokból. Fantasztikus, lenyűgöző, ijesztő, vad, kegyetlen, óriási, nem! gigantikus, maga alá gyűr, a felhők közé ragad, színjátkozó: kék, zöld, vörös, fekete, szürke, barna. Néha buddhista templomot mimel, néha az istenek trónusa, néha barázdált arcú vénember fehér bozonttal. Srinagarból kiérve viszonylag hamar bejutottunk a hegyek közé. Ezek csak olyan kis óriások voltak, erdőkkel, füves rétekkel, aztán egyre magasabbra és magasabbra kanyargott a szerpentin, és én komolyan kezdtem elgondolkodni azon, normális vagyok-e, hogy erre az útra vállalkoztam. Amikor a busz kereke és a másfél kilométer mély szakadék közt volt negyven centiméter és egyéb semmi, úgy döntöttem, hogy nem vagyok az. De az útitársaim nyugodtan szunyókáltak, senki nem lett tengeribeteg. Így hát visszatért mind az ép eszembe, mind önmagamba vetett bizodalmam. Annak ellenére, hogy két kocsironcsot is láttam, egy elég régint egy folyó medrében és egy jóval frissebbet egy szakadékban. Ők nem jártak sikerrel. Nem jártam magashegységben, így összehasonlítási alapom nincs. De az, amit ma láttam, minden képzeletet fölölmül. Kiesel a szerpentin egy kanyarjából, és fölbed tornyosul három örületes óriás. Visszanézel a busz ablakából, hát két hatalmas, barna csúcs között fölmered egy éjfekete piramis, fehér sállal a fején és a nyaka körül. Másutt hatalmas, összevissza gyürkésztet vörös gigász, tornyokkal, kupolákkal megtűzdelve – istenek építette csorten. Nem tudom megbecsülni sem a magasságukat, sem a távolságukat – itt nagyon tiszta a levegő – a hegy akár 2, akár 20 kilométerre is lehet. Ahogy átértünk az India Gate hágón, elég hosszán szinte vízszintesen futott az út, aztán kezdett erősen lejteni egészen Kargilig. Iszonyúan meredek hegyoldalak között jöttünk, egy harsogóan gyors folyó, a Dras völgyében.”

Dras városkától az út már a tűzszüneti vonalon (Cease Fire Line) halad, ez már veszélyes terep, a szó mindkét vonatkozásában. A szerpentin hihetetlen hajtókanyarokat vesz a folyó futását követve. Habzik, harsog, sistereg a Dras bal felől, jobbról meredek sziklafal sötétlik. Vagy a sziklákön mázolódhatunk szét, vagy a vízbe fulladhatunk. Ráadásul a sötét háttér előtt cammogó fehér-zöld busz kitűnő célpontot ad. Bár India és Pakisztán között – elvileg – nincs hadiállapot, az ördög nem alszik. Legfeljebb szendereg. Hála a hegyek isteneinek és Allahnak, most éppen ezt teszi. Fél hét lehet, mire bedöcögünk Kargilba. Hat órát számoltam az útra, tizenegy lett belőle. A városból nem sokat látok, mivel a buszon kapott tanács – miszerint első dolgom legyen szállást keresni, hiszen Kargil végállomás, aki tovább utazik, annak itt kell megszállnia holnapig – alapján járok el: sürgősen hotelre keresek. Itt van karnyújtásnyira a Hotel Crown. Hát nem a szállodaipar koronája, az bizonyos, de erre az éjszakára megteszi. Nem is éjszakára, csupán pár órára, mivel hajnali négyre tudtam jegyet szerezni Padum felé. Rám is esteledik, meg egyébként sem törekszem most ismerkedni a várossal, hiszen néhány nap múlva úgy is itt leszek Zanskarból jövet. Igen, be kell hatoljak a Zanskar-hegység belsejébe, Zangla falucska – végső úti célom – ott található, mélyen a hegyek között. Leh, „lé”-nek ejtik errefele, a ladakhi tartomány fővárosa felől akartam eredetileg eljutni Zanglába. Ha korábban nem beszélek dr. Kubassek Jánossal, aki gyalog végigjárta Kőrösi útját, bizony, kínos meglepetés ért volna. Ugyanis Lehből csak gyalogszerrel lehet megközelíteni Zanglát, én viszont nem készültem – és nem is vagyok hajlandó – trekkingelni. A felmenőim között nem találhatók sem zergék, sem hegyi kecskék... A Crownban a pilgrim-roomban, így mondta a portás, zárándokszoba, ahol már legalább egy tucat ember alszik a földön ringybe-rongyba takarózva, én, a fehér ember, ágyat kapok. Pontosabban, az ágyat kapom. Mert nincs belőle több. Lefekvés előtt még megkérem a portást, üssön össze valami ennivalót, meg egy teát számomra. Nem tudom, mit eszem, de legalább meleg, szikkadt gyomromnak nagyon jól esik.

Hajnali fél négykor apró rúdlámpám pisla fénye mellett botladozom a buszállomásra. És mit ad isten, pontban négy órakor elindulunk Padum felé.